

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 178/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti B., spol. s r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. J. K., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 35/2009 a jeho rozsudkom z 27. apríla 2010 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 42/2010 a jeho rozsudkom zo 6. decembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti B., spol. s r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. marca 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti B., spol. s r. o., B.(ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. K., B., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 a

čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 35/2009 a jeho rozsudkom z 27. apríla 2010 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 42/2010 a jeho rozsudkom zo 6. decembra 2011 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“ alebo „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v právnej veci sťažovateľky ako žalobkyne proti M. P. (ďalej len „žalovaný“) o náhradu škody rozsudkom č. k. 23 Cb 159/05-244 z 15. decembra 2008 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sťažovateľke sumu 347 591,20 Sk s príslušenstvom a trovy konania.

Na odvolanie žalovaného krajský súd napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalobu sťažovateľky zamietol a zaviazal ju na náhradu trov žalovanému.

Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že dovolanie zamietol a sťažovateľku zaviazal na náhradu trov dovolacieho konania žalovanému.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že postupom a napadnutými rozsudkami krajského súdu a najvyššieho súdu *„boli porušené jej základné práva a slobody chránené Ústavou Slovenskej republiky najmä v článkoch 46 a 48 a súčasne chránené aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd v čl. 6 Dohovoru“*, v inej časti sťažnosti uvádza, že *„boli porušené jej Dohovorom v čl. 6 ods. 1 a čl. 13 a Ústavou SR v čl. 46 a čl. 48 chránené práva a slobody“*, a ústavnému súdu navrhla, aby o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom: *„Sťažovateľka navrhuje, aby Ústavný súd po prejednaní jej sťažnosti nálezom vyslovil sťažovateľkou namietané porušenie jej základných práv a slobôd v sťažnosťou napadnutých konaniach a rozhodnutiach Krajského súdu v Bratislave“*.

a Najvyššieho súdu SR evidované pod sp. zn. 2Cob 35/2009 pred KSBA a 3Obdo 42/2010 pred NSSR a súčasne navrhuje, aby Ústavný súd SR sťažnosťou napadnuté rozhodnutia uvedených súdov zrušil, vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie a súčasne zakázal pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd sťažovateľky vpredu označenými porušovateľmi.

Súčasne sťažovateľka žiada nahradiť trovy konania a právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že kúpnu zmluvou z 18. júna 2003 vlastník motorového vozidla v zastúpení žalovaným predal svoje vozidlo lízingovej spoločnosti, ktorá toho istého dňa na základe lízingovej zmluvy prenechala toto vozidlo do lízingového nájmu sťažovateľke. Sťažovateľka motorové vozidlo prevzala od žalovaného protokolárne v ten istý deň ako došlo k uzavretiu už označených zmlúv a začala ho užívať. Následne, 9. februára 2004 sa stalo vozidlo nepojazdným a vykonaním opravy sa opäť spojzdnilo. Sťažovateľka pojazdné vozidlo ďalej užívala (ako uviedla v žalobe, jej zamestnanci na ňom jazdili do leta 2004, pričom vozidlo aj v ďalšom období bolo pojazdné, ale z prevádzkových dôvodov u sťažovateľky už nebolo využívané). Sťažovateľka uhradila lízingovej spoločnosti šesťnásť celých lízingových splátok a časť sedemnásť, t. j. splátky splatné od 18. júna 2003 do 18. októbra 2004. Lízingové splátky za ďalšie obdobie neboli sťažovateľkou uhrádzané, ako to uviedla v žalobe, z dôvodu jej zlej finančnej situácie. Sťažovateľka listom z 2. februára 2005 doručeným lízingovej spoločnosti 4. februára 2005 oznámila odstúpenie od lízingovej zmluvy. Lízingová spoločnosť listom z 25. apríla 2005 oznámila sťažovateľke svoje odstúpenie od lízingovej zmluvy z dôvodu omeškania s lízingovými splátkami a 31. októbra 2005 bola uzavretá dohoda o vyrovnaní po predčasnom ukončení lízingovej zmluvy medzi lízingovou spoločnosťou a sťažovateľkou.

Okresný súd mal za preukázané, že motorové vozidlo bolo pred uzavretím kúpnej zmluvy, lízingovej zmluvy a protokolu o prevzatí (všetko 18. júna 2003) havarované a žalovaný o tom mal vedomosť, pričom uvedené bolo aj príčinou jeho nepojazdnosti, ku ktorej došlo 9. februára 2004. Preto podľa okresného súdu ak žalovaný v protokole o prevzatí vozidla vyhlásil, že vozidlo je bez väd, a neupozornil lízingovú spoločnosť ani sťažovateľku na skutočnosť, že išlo o vozidlo v minulosti havarované, uviedol tým sťažovateľku do omylu, a porušil tým svoju povinnosť pravdivo opísať technický stav vozidla, teda povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka „počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí“.

Podľa okresného súdu v príčinnej súvislosti s porušením tejto právnej povinnosti žalovaného vznikla sťažovateľke škoda spočívajúca v plnení lízingovej zmluvy (uhradení poplatku za uzavretie lízingovej zmluvy 5 775 Sk, akontácie 77 000 Sk, šestnástich lízingových splátok 206 422,40 Sk, sedemnástej lízingovej splátky 5 000 Sk a doplatku 10 720 Sk podľa dohody o vyrovaní po ukončení lízingu všetko lízingovej spoločnosti) a v záväzku voči servisu, ktorý vykonal opravu vozidla (42 673,80 Sk), za ktorú žalovaný zodpovedá podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti“.

Krajský súd sa so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu o porušení právnej povinnosti žalovaným a vzniku označenej škody na strane sťažovateľky v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného nestotožnil, nárok sťažovateľky na náhradu škody posúdil ako nepreukázaný, a preto rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobu sťažovateľky zamietol. Najvyšší súd sa so závermi krajského súdu v plnom rozsahu stotožnil, a preto dovolanie sťažovateľky proti jeho zmeňujúcemu rozsudku zamietol.

Sťažovateľka vidí porušenie ňou označených práv (čl. 46 a čl. 48 ústavy a čl. 6 dohovoru) v nesprávnych skutkových a právnych záveroch vyslovených podľa nej v napadnutom rozsudku krajského súdu (ktorým bol zmenený rozsudok okresného súdu)

a v rozsudku najvyššieho súdu (ktorým bolo zamietnuté dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu).

Podľa sťažovateľky „jej vec nebola Krajským súdom v Bratislave a Najvyšším súdom SR spravodlivo a nestranne posúdená a prejednaná a rozhodnutia uvedených súdov poskytujú protizákonne ochranu podvodnému konaniu odporcu – M. P., ktoré bolo v rozpore so zákonom ako aj s dobrými mravmi...

Rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave ako aj NSSR sú povrchné, nezaoberajú sa vôbec podstatou problematiky, resp. interpretujú niektoré skutočnosti v neprospech sťažovateľky a elementárne dôkazy o spáchaní podvodu, zo strany odporcu a jeho neskoršie klamanie pred súdom úplne ignorujú.“

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľka sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takýmto právom neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľky je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

Zásada subsidiarity je okrem iného aj odrazom princípu minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka využila dovolanie ako prípustný opravný prostriedok proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, na základe ktorého bol napadnutý rozsudok krajského súdu preskúmaný dovolacím najvyšším súdom, čo vylučuje danosť právomoci ústavného súdu na jeho preskúmanie. Ústavný súd preto sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu a rozsudku krajského súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom práva na spravodlivý proces je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

Po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri hodnotení dôkazov, s ktorým sa najvyšší súd stotožnil, bol v takom rozpore s vykonaným dokazovaním, ktorý by mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku najvyššieho súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Naopak, ide o skutkové a právne závery, ktoré sú podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnené, t. j. tak, ako to vyplýva z požiadaviek základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd nezistil, že by napadnutý rozsudok najvyššieho súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Najvyšší súd sa podľa názoru ústavného súdu dostatočne vysporiadal s dovolacími dôvodmi sťažovateľky, ktoré spočívali v namietaní nesprávnych právnych záverov v rozsudku krajského súdu, a náležite odôvodnil svoje závery, keď uviedol: „Základná otázka, ktorú dovolací súd posudzoval, či bolo dostatočne preukázané, či žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom a či rozhodnutie odvolacieho súdu je vecne správne.

Predmetom konania je nárok žalobcu na náhradu škody proti žalovanému, ktorý ako splnomocnený zástupca vlastníka /Š. O./ predmetného motorového vozidla v zastúpení predal motorové vozidlo leasingovej spoločnosti O., a. s. Leasingová spoločnosť uzavrela Leasingovú zmluvu č. 03/032/018 so žalobcom. Vozidlo žalobca prevzal podľa Protokolu o prevzatí zo dňa 18. júna 2002. V protokole bol deklarován bezchybný stav motorového vozidla. Dňa 9. decembra 2003 sa stalo vozidlo nepojazdným v dôsledku roztrhnutia vnútorného remeňa. Žalobca nárok na náhradu škody uplatnil ako dôsledok odstúpenia od leasingovej zmluvy pre nesplnenie informačnej povinnosti o skutočnom stave vozidla. Príčinou poruchy na vozidle mala byť predchádzajúca havária vozidla, o ktorej žalobca nebol vopred informovaný. Škodu uplatnil v celkovej výške 347 591,29 Sk predstavujúcu sumy vyplatené leasingovej spoločnosti /akontácia 77 000 Sk, poplatok za spracovanie leasingovej zmluvy 5 775 Sk, zaplatenie 16 splátok vo výške 206 422,40 Sk, časť splátky

5 000 Sk, doplatok vyúčtovania leasingu 10 720 Sk a vyfaktúrované náklady na opravu podľa faktúry spoločnosti I., s. r. o., B. vo výške 42 673,80 Sk a 13 % úrok z omeškania/.

Odvolačí súd správne vyslovil, že k platnému odstúpeniu od leasingovej zmluvy zo strany žalobcu nedošlo, naopak leasingová zmluva bola ukončená predčasne leasingovou spoločnosťou, pre neplatenie leasingových splátok žalobcom, čo žalobca relevantným spôsobom nepoprel ani nevyvrátil, o čom svedčí i uzavretá dohoda o vyrovnaní s leasingovou spoločnosťou po predčasnom ukončení leasingovej zmluvy.

Odvolačí súd správne vyslovil, že súd prvého stupňa priznal žalobcovi nárok na náhradu škody na základe nesprávneho právneho záveru.

Odvolačí súd správne vec právne posúdil, pretože žalobca nepreukázal splnenie predpokladov pre náhradu škody voči žalovanému, ktorý ako splnomocnený zástupca vlastníka vozidla síce uzavrel kúpnu zmluvu s leasingovou spoločnosťou /ale ako splnomocnený zástupca a nie vlastník/, ktorá následne uzavrela leasingovú zmluvu so žalobcom, ako leasingovým nájomcom.

Dovolací súd po preskúmaní odvolacieho rozsudku nezistil žiadny právne relevantný dôvod spochybňujúci správnosť vysloveného názoru odvolacieho súdu, skutkový stav bol dostatočne zistený a bol z neho vyvodený správny právny záver.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu je vecne správny, preto dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 1 O. s. p, zamietol.“

V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľky s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Pokiaľ sťažovateľka namieta porušenie čl. 6 dohovoru tým, že v konaní pred najvyšším súdom „bola jej vec bez jej vedomia odňatá zákonnému sudcovi bez toho, aby bolo sťažovateľke umožnené právo vzniesť prípadnú námietku zaujatosti, alebo sa akýmkoľvek spôsobom dozvedieť, ktorý sudca bude v jej veci rozhodovať“, a že najvyšší súd rozhodol vo veci v jej neprítomnosti a svoj rozsudok nevyhlásil verejne, ústavný súd ani v tejto argumentácii sťažovateľky nevidí taký ústavnoprávny rozmer, ktorý by zakladal možnosť porušenia sťažovateľkou označeného článku dohovoru. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že najvyšší súd v dovolacom konaní, ako ani v iných konaniach nemá povinnosť oznamovať účastníkovi konania, akému senátu bola jeho vec pridelená, pričom účastník konania má právo si túto okolnosť dožiadaním príslušného súdu zistiť. Preto samotná sťažovateľkou tvrdená okolnosť, že po doručení jej dovolania najvyššiemu súdu došlo k zmene senátu, ktorému bola vec sťažovateľky pridelená, nemohla viesť k odňatiu možnosti sťažovateľky vzniesť prípadnú námietku zaujatosti proti členom senátu, ktorý v jej veci rozhodoval. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že ak najvyšší súd v dovolacom konaní rozhodol a vyhlásil rozsudok bez nariadenia pojednávania, postupoval vo veci v súlade s § 243a ods. 1, § 243c v spojení s § 156 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a základným právom sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k ich porušeniu, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Sťažovateľka namietala aj porušenie svojich základných práv podľa ostatných odsekov čl. 46 ústavy, základných práv podľa čl. 48 ústavy, ako aj práv podľa ostatných odsekov čl. 6 dohovoru z rovnakých dôvodov ako porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to z dôvodu nesprávnych skutkových a právnych záverov napadnutého rozsudku najvyššieho súdu. Ústavný súd preto nepovažoval za potrebné zaoberať sa osobitne touto časťou sťažnosti sťažovateľky a konštatuje, že ak ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a možným porušením

základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemožno vzhľadom na to uvažovať ani o porušení ostatných sťažovateľkou označených základných a iných práv. Z týchto dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. apríla 2012